

τια των υπηρετών. Ήταν κι' αυτή κλειστή από μέσα, μ'α' δέν δυσκολευτήκαμε να την ανοίξουμε.

Η Έβανλις ήταν πελά ανοιχτή εμπρός μας. Μπορούσαμε να μιλούμε.

Ο Ίωνάθαν γύρισε το βλέμμα του επάνω μου και μου είπε για τελευταία φορά.

— Έπιμένεις λοιπόν, Μίνα ;

— Αντί να τού άπαντήσω, τού έσφραξα το χέρι και τράβηξα το πιστόλι μου.

— Εμπρός λοιπόν, είτε ο Ίωνάθαν. Άς άνέβουμε...

Εξάμασε το σταυρό μας και μπήκαμε σ' έναν διάδρομο, ο οποίος οδηγούσε σ' ένα ειρνώχορο χώλ. Δεξιά κι' άριστερά έπληχαν δομάτια, τα δομάτια του προσωπικού ασφάλως. Στ' άβίθλο ή κοντίνα...

Το καθέτι γύρω μας ήταν στη θέσι του, σάν ή ζωή να μίν είχε σταματήσει από καρού στο σπίτι αυτό, σάν να μίν το είχε οημάξει ο θάνατος. Μά πάνω σ' όλα, στα έπιπλα και στο πάτωμα είχε απλώσει το γραφίο της μαυδίη ή σκόνη. Τά είχε σκεπάσει όλα και το άπαιστο αυτό σάβανο της μιλούσε άρκετά σαφώς για την εφήμεσι και τόν άφανισμό, πού βασιλευε μέσα στο χτίριο αυτό του θανάτου...

Η έπιλώσις της έβανλιως ήταν κομψή κι' άρκετά πολυτελής. Οι άνθρώποι τών τραγουδούσαν ήταν ασφάλως πλούσιου κι' ήξεραν να ζούν καλά, ώς τη στιγμή πού ένεκάρη έναντίον τους ο άπαιστός βοηκόλακας.

Προχωρούσαμε με προσοχή, κιντήζοντας κι' έξετάζοντας τα πάντα γύρω μας. Από τού κάτω πάτωμα άνεβήκαμε κατόπι στο έπάνω. Όσο προχωρούσαμε, ή άγωνία μου μεγάλωνε. Καταλάβαινα πώς δέν είχαστε μακρυνά άπ' τού δομάτιο, μέσα στο όποιο βρισκόταν το τελευταίο θέμα του βοηκόλακα....

Έκει κάτω, μόλις θ' ανοίγαμε κάποια πόρτα, θά τόν άντικρύζαμε. Θά βλέπαμε τόν τραγουδάνθρωπο ποιήγαμε τα δύο σημειώματα, νεκρόν ήν άποινθήσει, κάτω άπ' τού εικονοστάσι, στο όποιο ζήτησε προστασία για να μίν τού μολύνη τού τέρας. Από τόν κήπο κι' άκριβώς άπ' τού μέρος της σκάδης, φτάνανε στ' αυτιά μας τού ούρλιαχτά του Πιστού.

Το φτωχό ζώο βρισκόταν στο ρημαγμένο σπίτι τών κυριών του και θρηνούσε φρεκτά.

Ένω περνούσαμε έναν διάδρομο, μια φρεκτή βαρεά κι' άνυπόφορη δυσσομία μ' έκανε να σταθώμε.

Ο Ίωνάθαν μ' έρωτάει και μου είπε :

— Τό πτώμα !..

— Ναι, τού πτώμα, είπα κι' έγώ.

— Πρέπει να μ' άφήσεις να προηγηθώ, Μίνα.

Δέν τού έφερα αντίοσηρα.

Ο Ίωνάθαν προχώρησε εμπρός.

Προχωρούσαμε σάν έπρωτιομένοι, καθοδηγούμενοι πλέον άπ' τη βαρεά μωροδιά της άποινθήσεως πού γέμιζε τα πάντα εκεί μέσα.

Θέέ μου, τί θ' άντικρύζαμε έμπρός μας ;

Ο Ίωνάθαν άνοιγε τις πόρτες τών δοματιών με διαταγμό, με φρόνη, μετοι ήν πη κανείς.

Έπί τέλους φτάσαμε μερός σέ μια πόρτα και σταθήκαμε. Κάτι μ' έλεγε πώς εκεί μέσα βρισκόταν το τελευταίο θέμα του βοηκόλακα. Η δυσσομία γύρω μας ήταν άνυπόφορη, μ' έπνιγε...

— Έδω είπε, μου ψιθύρισε σιγά ο Ίωνάθαν, σάν να φοβόταν μήπως τόν ακούσει κανένας, μήπως ζυτηήσει τις ψυχές τών νεκρών, μέσα στην Έβανλι αυτή της κατάρσε και του θανάτου.

Κούνησα τού κεφάλι μου κι' έφραξα ένα φοβισμένο βλέμμα πρός την πόρτα.

Ο Ίωνάθαν έπιασε τού πόμολο και τού γύρισε. Η πόρτα δέν άνοιξε. Ήταν κλεισμένη από μέσα. Μά αυτό δέν έσήμαινε τίποτε. Άρκει να την σφράγιζαμε και θά υποχωρούσε εφκαλα.

Πριν την παραβιάσει ο Ίωνάθαν, έσκυψε και κούταξε άπ' την κλειδαρότρυπα. Έβριζε μονάχα μια ματιά και σηκώθηκε άπότομα, φωνάζοντας με τού χέρι ψηλά :

— Ω, είναι φρεκή !.. Φρεκή !..

Συγχρόνως έβγαλε τού μαντήλι του και τού έδεσε γύρω στη μύτη του.

— Κάμε τού ίδιο, αγαπητή μου Μίνα, μου είπε. Θά μ' έπνιξη ή βαρεά μωροδιά της σαπίλας. Είναι φρεκή !.. Φρεκή !..

Δέν θέλησα να τόν ρωτήσω τί είδε. Έβγαλα τού μαντήλι μου και τού έδεσα στη μύτη μου, φράζοντας συγχρόνως καλά και τού στόμα μου.

Ο Ίωνάθαν έφριξε ένα βλέμμα στην πόρτα κι' έπειτα στήθηκε σ' αυτή τούς ώμους του, νευοντάς μου να παρεμερίσω.

Δέν ήθελε να δώ άποτόμους τού θέμα πού θά πρόβαλε στα μάτια μας.

(Άκολουθεί)

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΜΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Ή άντίληψις και ή έργατικότητις του. Ή έφευρετικότητις του. Ο Κουμουνδούρος ώς διπλωμάτης. Ο χαρκτηρισμός ένός ζένου πρεσβευτού. Ο φιλεξάσιλισμός του. Ο άπρδέπτες γραμματεκομιστής. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο πρωθυπουργός Κουμουνδούρος είχε τούση άντίληψη και έργατικότητις, ώστε πολλές φορές, έννο αυτός έγραφε μέσα στο γραφείο του, άκουγε να τού μιλούν από δεξιά κι' άριστερά δύο άνθρώποι κι' έδινε άπαντήσεις και στούς δύο συγχρόνως !

Ο Κουμουνδούρος ήταν έφευρετικώτατος και φημιζόταν για την ζένυτάδα του.

Σέ κάθε δύσκολη περίπτωση τού πολιτικού βίου της χώρας, σ' αυτό άνταγκάζοντοσαν να καταφεύγουν όλοι.

Ο Δηλιγιάννης συνήθιζε μάλιστα να τού λέη σχετικάς :

— Για ζύσε τού κεφάλι σου και κάτω θά βοηθί πάλι !...

Άλλά και ώς διπλωμάτης ήταν ασύληκτος. Ο Ή έπνοήσε τού Κουμουνδούρου, έγραφε κάποτε ένας ένός πρεσβευτή, είναι άνεξάντητες, σάν τού νερά τού Νιαγάρου !...

Ο άειμνηστος Κουμουνδούρος ήταν επίσης άνθρώπος με είδη χαρκτηρημα να παρουσιάζονταν ποτέ άπ' τις πολιτικές του ιδέες σέ άδικο κρίσεις.

Μία μέρα συζητούσαν μέσα στο σαλόνι του δύο φίλοι του, έκ τών όποιών ο ένας ήταν δημοκρατικός άρχων κι' ο άλλος άρκαμηνής βασιλικός.

Την έποχη εκείνη, ο Κουμουνδούρος βρισκόταν έξω άπ' την Κυβέρνηση και πολλοί τού απέδιδαν αυτό σέ βασιλική δυσμένεια.

— Βλέπει λοιπόν, ότι ο βασιλεύς μας δέν έχει ούτε στοιχειώδη λογική, είτε σέ μια στιγμή της συζητήσεως ο δημοκρατικός στών βασιλόφρονα.

— Για πού λόγου ; τόν διεκομπε ο Κουμουνδούρος με κάποιο ένδιαφέρων.

— Γιατί άγνοεί πού είναι ή κοινή γνώμη και δέν ζύρει συνεπώς να την έμεταλλενθή, άπ' κούρησε ο δημοκρατικός, έπανησσόμενος τή δημοτικώτατη του Κουμουνδούρου.

— Δέν έχετε άδικο, φίλε μου, σ' αυτό πού λέτε για τού Μεγαλειώτατο, άπάντησε ο πάντοτε μετροκαθής Κουμουνδούρος. Γιατί και από σάς λείπει ή στοιχειώδη λογική, άφου πρεσβείετε άρχές δημοκρατικές, ή όποιες για μένα είναι άστειες !...

Ο Κουμουνδούρος, εκτός τών άλλων είχε και έτοιμότητα πνεύματος στανία.

Κάποτε, όταν έπρότεινε στη Βουλή τών περιφέρω νόμο περί άντιβασιλείας, είπε και τού έξης :

— Πρέπει να μάθουμε, κύριοι, να αυτοκυβερνωμεθα. Η βασιλεία είναι άναγκαία έπί τού παρόντος... Και λέγων έπί τού παρόντος, διόρθωσε ο Κουμουνδούρος, έννοώ μεροκούς αιώνας άκόμα....

Μερικοί πολιτικοί άντίπαλοι τού Κουμουνδούρου, δημοκρατικών φρονημάτων, θέλοντας κάποτε να τόν περάζον σά φιλοβασιλικά τόν αισθήματα, τού είπαν :

— Έμεις θά έξορίσουμε όλους τούς οπαδούς τού Συντάγματος και θά ιδρύσουμε Δημοκρατία....

— Άμ' και ή Δημοκρατία στα χέρια μου θά πέση ! απάντησε χαμογελώντας ο Κουμουνδούρος.

Μία μέρα ο Κουμουνδούρος βγήκε άπ' τού σπίτι του, κρατώντας ένα γράμμα στο χέρι κι' άρχισε να δυνασάσχητη γιατί δέν έβρισκε άνθρωπο να τού στείη στο Ταχυδρομείο.

Τότε κάποιος φίλος του τού τού άραξες άπ' τού χέρι του, μέσα στο όποιο ο Κουμουνδούρος κρατούσε έπί πλέον μια δραχμή και δεκαπέντε λεπτά.

— Δύσε μου τή δραχμή και θά σάς φέρω τού ρεστά ! τού είπε ο αυτοσχέδιος γραμματεκομιστής.

— Πάρε καλύτερα τού δεκαπέντε λεπτά, γιατί πούς ζύρει ποτέ θά ζαναϊδοθώμε ! απάντησε ο ζένυτος, αλλά και πένης πολιτικός.

